

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/54/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5913202770
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5913202770.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcu: Y. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/XX, F. F., doručovacia adresa L. XX/X, N., právne zastúpený JUDr. Zuzana Baloghová, advokátka so sídlom Madačova 7, 034 01 Ružomberok, IČO 42221340 proti žalovanému v rade 1/ Ústredná vojenská nemocnica SNP - Ružomberok, gen. Miloša Vesela 21, Ružomberok, IČO 31 936 415 právne zastúpený Ulianko & Holčík, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Nám. SNP 41, 960 01 Zvolen, IČO 36 856 517, a žalovanej 2/ MUDr. E. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, XXX XX F., za účasti intervenienta na žalovanej strane - Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700, o ochrane osobnosti a iné, o odvolaní žalobcu a odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti uzneseniu Okresného súdu Ružomberok, č. k.7C/52/2013-383 zo 04. októbra 2016, takto

rozhodol:

Krajský súd uznesenie okresného súdu p o t v r d z u j e.

Žiadna zo strán n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd napadnutým uznesením konanie zastavil a rozhodol, že po právoplatnosti tohto uznesenia bude vec postúpená Ministerstvu zdravotníctva Slovenskej republiky. Žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Žalobou doručenu súdu 24.04.2013 (v znení jej zmeny pripustenej súdom uznesením č.k. 7C/52/2013-259 z 23.10.2015) sa žalobca domáhal nasledovných nárokov: Dohoda o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, uzavretá dňa 28.04.2005 medzi žalobcom a žalovaným v rade 1./, podpísaná žalovanou v rade 2./ je neplatná. Žalovaný v rade 1./ a žalovaná v rade 2./ porušili zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k žalobcovi, čím zasiahli do jeho práva na správne poskytnutie zdravotnej starostlivosti, práva na ochranu dôstojnosti práva na odmietnutie poskytnutia zdravotnej starostlivosti, práva na zachovanie mlčanlivosti o všetkých údajoch týkajúcich sa jeho zdravotného stavu, o skutočnostiach súvisiacich s jeho zdravotným stavom. Žalovaný v rade 1./ a žalovaná v rade 2./ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaný v rade 1./ a žalovaná v rade 2./ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 8.080,34 €, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaný v rade 1./ a žalovaná v rade 2./ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov súdneho konania a právneho zastúpenia na účet jeho právnej zástupkyne. Okresný súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu a vyslovil záver, že vec, resp. postup správneho orgánu, je možné rozhodovať v rámci správneho súdnictva. Podľa správneho súdneho poriadku, správne súdy nekonajú len o správnych žalobách, ale aj o žalobách proti nečinnosti orgánu verejnej správy. V prípade ak správny orgán nevydá rozhodnutie, hoc ho podľa účastníka správneho konania vydať mal, je zároveň možné využiť prostriedky prokurátorského dozoru. Teda argumentácia žalobcu ohľadom toho, že žaloba je dôvodná aj preto, lebo orgán verejnej správy nevydal rozhodnutie v správnom konaní, a teda inej možnosti okrem žaloby v civilnom konaní niet, nie je správna.

Civilný súd v žiadnom prípade nie je orgánom, ktorý by mal zhojiť (ne)činnosť správneho orgánu, sporové konanie nie je prostriedkom takejto nápravy. Posúdenie žalobcovej diskriminácie činnosťou/nečinnosťou poskytovateľa zdravotnej starostlivosti a s tým súvisiaci nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je otázkou, ktorú môže s poukazom na Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (§ 17) môže rozhodnúť aj príslušný správny orgán, ktorý ak by takúto náhradu priznal ku spokojnosti žalobcu, nie je dôvod začínať sporové konanie. Pre toto konanie je významnou otázkou jeho totožnosti s konaním, ktoré prebehlo na Okresnom súde Topoľčany pod sp.zn. 5C/40/2012. Súd sa priklonil k záveru, že čo do procesných podmienok, nie je možné konštatovať, že došlo k naplneniu prekážky rozhodnutej veci. V tomto konaní oproti konaniu pred Okresným súdom Topoľčany smeruje žaloba aj voči žalobcovi - Ústrednej vojenskej nemocnici SNP - Ružomberok, ktorý predtým ako žalobca nevystupoval. Zatiaľ čo v danom konaní sa žalobca domáhal, aby MUDr. S. bola povinná akceptovať slobodné odvolanie predtým udeleného informovaného súhlasu s poskytovanou zdravotnou starostlivosťou a je povinná ho uznať právoplatným dňom 30.08.2011, v tomto konaní žalobca vzniesol iné nároky, keď sa domáhal vyslovenia neplatnosti dohody o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, vyslovenia porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhrady škody. Ani čo do uplatneného nároku, ani čo do subjektov, nie je žaloba totožná, súd preto konanie nezastavil z dôvodu prekážky rozhodnutej veci. Okresný súd Topoľčany zastavil vec a postúpil ju Ministerstvu zdravotníctva s poukazom na vyššie citovaný § 17 Zákona o zdravotnej starostlivosti, a toto rozhodnutie potvrdil aj krajský súd. Podľa týchto rozhodnutí malo otázkou akceptácie slobodného odvolania súhlasu s poskytovanou zdravotnou starostlivosťou a otázkou uznania práceneschopnosti prioritne riešiť Ministerstvo zdravotníctva, ktoré by však uvedené veci nemohlo riešiť bez posúdenia toho, či je alebo nie je platne uzavretá dohoda o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, je teda zrejmé, že to, čo v žalobe žiada žalobca, nie je vec, ktorú by mal v sporovom konaní riešiť súd. Ďalšie nároky týkajúce sa náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, môže v rámci konania podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. riešiť správny orgán, ktorého právomoc a možnosť poskytnutia takéto náhrady by súd obišiel, ak by mal sám rozhodnúť. Rozhodnutie, že na rozhodovanie vo veci, ktorá vyplýva z predmetu tohto konania je príslušné Ministerstvo zdravotníctva, je rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a okresný súd je povinný ho zohľadniť. Právomoc súdov na rozhodnutie v danej veci nie je daná, je vylúčená špeciálnym predpisom Zákona o zdravotnej starostlivosti a Zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, ktoré zverujú právomoc na rozhodovanie o inom rozhodnutí ošetrojúceho zdravotníckeho pracovníka v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti alebo služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v zmysle § 17 ods. 3 písm. b) Zákona o zdravotnej starostlivosti (ktoré sa netýka priamo správneho poskytnutia konkrétnej zdravotnej starostlivosti) Ministerstvu zdravotníctva SR, keďže uvedené ustanovenie odkazuje na ust. § 81 ods. 1 písm. a) Zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti a ten na ustanovenie § 11 uvedeného zákona. Žalobca sa preto mal obrátiť na Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky a následne v prípade neúspechu na príslušný krajský súd v zmysle V. časti Občianskeho súdneho poriadku (pozn. aktuálne Správneho súdneho poriadku). Súd teda postúpil vec Ministerstvu zdravotníctva Slovenskej republiky, pričom právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované, teda neodníme žalobcovi spravodlivosť, vo veci bude rozhodovať správny orgán, ktorý ak rozhodne v neprospech žalobcu, tento bude mať možnosť podať správnu žalobu a v prípade ak správny orgán nerozhodne vôbec, bude mať možnosť využiť iné prostriedky súdnej ochrany v rámci správneho súdnictva podľa Správneho súdneho poriadku. Žaloba podľa svojho obsahu nemohla byť posúdená ako správna žaloba, nakoľko správny orgán nevydal vo veci žiadne rozhodnutie, ani ako žaloba na nečinnosť správneho orgánu, nakoľko bola podaná pred tým (24.04.2013), ako Najvyšší súd Slovenskej republiky vôbec rozhodol, že prejednanie a rozhodnutie veci patrí do právomoci Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky (20.08.2014). Z uvedených dôvodov neprichádzalo do úvahy postúpenie veci správneho súdu. Nakoľko žalobca podal žalobu vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu, došlo na jeho strane k procesnému zavineniu zastavenia konania a mal by znášať trovy konania protistrany. Vo veci však súd vzhliadol dôvody hodné osobitého zreteľa, a to na strane žalobcu. Žalobca bol v konaní rozhodnutím súdu oslobodený od platenia súdnych poplatkov, čo samo o sebe nie je dôvodom rozhodnutia o nepriznaní náhrady trov, avšak k uvedenému pristupuje aj fakt, že týmto uznesením súd nerozhodol tak, že jeho nárok nie je dôvodný, ale tak, že o jeho nároku má rozhodovať iný orgán. Dôvodnosťou nároku sa súd nezaoberal. Žalobca podal len žalobu, ktorá nepatrí do právomoci súdu, následný procesný postup bol v rukách jeho právnej zástupkyne, ktorú si sám nezvolil, ale mu bola pridelená ex offo. V súhrne uvedených skutočností súd dospel k záveru, že situácia je výnimočná do tej miery, že by nebolo

spravodlivé požadovať od žalobcu náhradu trov konania, preto rozhodol, že žiadna zo strán (zahŕňajúc intervenienta) nemá nárok na ich náhradu.

2. V zákonom stanovenej lehote proti uzneseniu okresného súdu podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, nakoľko má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, neboli splnené tak procesné, ako ani hmotnoprávne podmienky pre zastavenie konania a súd neprávny procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca vyjadril nesúhlas s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie s odkazom na zmenu návrhu zo dňa 07. 11. 2014 (ktorú súd pripustil uzneseniami č.k. 7C/52/2013-201, č.k. 7C/52/2013-259), ktorým žiadal súd o rozhodnutie, či tu právny vzťah je alebo nie je (§ 137 písm. c) CSP), súčasne podal antidiskriminačnú žalobu, o ktorej je právomoc na rozhodovanie daná súdu (§ 11 ods. 4 zákona č. 576/2004 Z.z. v spojení s ust. § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z.) a teda ak je daná právomoc súdu na rozhodovanie vo veciach tzv. antidiskriminačných žalôb, je daná aj právomoc o súvisiacich nárokoch z týchto sporov napokon, pokiaľ ide o náhradu škody, túto nemôže v rámci správneho konania riešiť orgán, ako sa nesprávne domnieva súd. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považuje žalobca za nedostatočné, ktoré nedáva presvedčivé a dostačujúce odôvodnenie rozhodnutia o zastavení konania ako celku, hoci samotný žalobný petit obsahuje viacero uplatnených nárokov, čím súd žalobcovi odníma možnosť efektívne argumentovať proti takémuto rozhodnutiu. Pokiaľ súd konanie zastavil, urobil tak v rozpore s platnou právnou úpravou a odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko vyššie uvedené nároky, ktorých sa žalobca podanou žalobou domáha, nemožno riešiť v rámci správneho súdnictva. Žalobca žiadal, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal mu ako strane v spore úspešnej nárok na náhradu trov konania.

3. Proti výroku o trovách podali odvolanie žalovaní 1/ a 2/, pričom navrhli odvolaciemu súdu, aby postupom podľa § 388 CSP napadnuté uznesenie zmenil tak, že prizná žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania na súde prvej inštancie a konania na odvolacom súde, vrátane trov právneho zastúpenia v plnej výške a to spôsobom podľa § 262 ods. 2 CSP, príp. aby napadnuté uznesenie v časti jeho III. výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Pri tom poukázali na to, že žalobca podal žalobu vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu a v začatom súdnom konaní účelovo pokračoval, pričom nesporne na jeho strane došlo k procesnému zavineniu zastavenia súdneho konania a mal by znášať trovy konania protistrany. Vo veci však súd prvej inštancie vzhľadom na strane žalobcu tzv. dôvody hodné osobitného zreteľa. V priebehu súdneho konania bolo jednoznačne preukázané, že žalobca mal vedomosť o tom, že podáva žalobu na orgán, ktorý nemá právomoc rozhodovať o jeho nároku. Z toho vyplýva, že žalobca nepodal žalobu na súd prvej inštancie v zmysle ochrany svojich práv a právom chránených záujmov, tak ako to vyplýva z ustanovení CSP, ale urobil tak výslovne účelovo, so snahou dosiahnuť iný výsledok konania. Vzhľadom na uvedené je preto nepochybné, že žalobca uplatňuje svoje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva výslovne účelovo. Žalobca mal vedomosť o tom, že orgánom, ktorý je príslušný, a ktorý má právomoc prejednať a rozhodnúť predmetný „spor“ je Ministerstvo zdravotníctva SR a mohol, a mal žalobu zobrať späť, čo účelovo neurobil. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie síce správne súdne konanie zastavil a postúpil vec Ministerstvu zdravotníctva SR, avšak nesprávne rozhodol o náhrade trov konania. V nadväznosti na vyššie uvedené je nesporné, že žalovaní 1/ a 2/ účelne vynaložili všetky trovy na obranu svojich práv, a preto súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní aplikovať § 225 ods. 1 CSP a priznať žalovaným náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia v plnej výške.

4. Žalobca k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ podal vyjadrenie (č.l. 396), kde uviedol, že pokiaľ žalovaní vo výroku o nepriznaní náhrady trov konania žiadnej zo strán vidia vady uvedené v ust. § 365 ods. 1 CSP, s týmto názorom sa v žiadnom prípade nestotožňuje, nakoľko k žiadnej z týchto väd konania, pokiaľ ide o rozhodovanie o trovách konania, v postupe súdu prvej inštancie nedošlo. Žalobca sa nestotožňuje s rozhodnutím súdu pokiaľ ide o zastavenie konania z dôvodu nedostatku právomoci súdu konať vo veci, a z toho istého dôvodu nepovažuje za dôvodné odvolanie žalovaných, čo do výroku o trovách konania. Rozsiahle úvahy žalovaných 1/ a 2/ o dôvodoch pre ktoré by im mal súd priznať nárok na náhradu trov konania, nie sú ani správne, ani opodstatnené, o to viac, že žalovaní majú vedomosť o tom, že finančná situácia žalobcu je nepriaznivá, preto domáhanie sa priznania náhrady trov konania (najmä pokiaľ ide o žalovaného 1/) je v tomto kontexte skôr smerujúce k zastrašeniu žalobcu pred ďalším vedením sporu. Pre priznanie nároku na náhradu trov konania žalovaným napokon nie sú splnené podmienky predpokladané zákonom. Žalobca trvá na dôvodnosti svojho nároku, žiada súd aby žalobe v celom rozsahu vyhovel a

priznal mu ako strane v spore úspešnej nárok na náhradu trov konania. Preto navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom konaní bude súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

5. Intervenient vo svojom vyjadrení k podaným odvolaniam (č.l. 406) uviedol, že pokiaľ ide o odvolanie žalovaných voči výroku o trovách intervenient považuje argumentáciu uvedenú žalovanými za správnu. V nadväznosti na odvolanie žalobcu, uznesenie okresného súdu vo výroku I. a II., o zastavení konania a postúpení veci Ministerstvu zdravotníctva SR, považuje za správne a riadne odôvodnené. Okresný súd sa riadne a správne vysporiadal s otázkou právomoci súdu konať v danej veci. V danom prípade sa jednalo o vec vyplývajúcu zo zákona o zdravotnej starostlivosti a na jej rozhodnutie je príslušné Ministerstvo zdravotníctva SR. Následne poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 5C/40/2012 v obdobnom nároku žalobcu, naň nadväzujúce rozhodnutie krajského súdu a nakoniec rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v spore o právomoc, kde rozhodol, že prejednanie a rozhodnutie veci patrí do právomoci Ministerstva zdravotníctva SR.

6. Žalovaní vo svojom vyjadrení (č.l. 411) k odvolaniu žalobcu uviedli, že žalobca sa svojou žalobou okrem iného domáhal rozhodnutia vo veci platnosti uzatvorenej dohody o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, poskytnutia samotnej zdravotnej starostlivosti, manipulácie so zdravotnou dokumentáciou a pod. Už zo samotného znenia žalobného petitu a s prihliadnutím na § 17 zákona č. 576/2004 Z.z. a § 81 zákona č. 578/2004 Z.z. je zrejmé, že uvedené otázky sú špeciálnymi predpismi vylúčené z rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Zároveň poukázali na rozhodnutie NS SR, ktoré sa týka obdobnej právnej veci žalobcu, kde najvyšší súd vyslovil, že právomoc súdov na rozhodnutie v danej veci nie je daná, nakoľko je vylúčená špeciálnym právnym predpisom a to zákonom o zdravotnej starostlivosti a zákonom o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, ktoré zverujú právomoc na rozhodovanie o inom rozhodnutí ošetrojúceho zdravotníckeho pracovníka v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti podľa § 17 ods. 3 písm. b) zákona o zdravotnej starostlivosti, Ministerstvu zdravotníctva. V intenciách uvedeného rozhodnutia majú žalovaní za to, že pojem poskytovanie zdravotnej starostlivosti v znení uvádzaných zákonov zahŕňa aj samotné právo uzatvoriť dohodu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, ktorá spolu s ďalšími otázkami samotného poskytnutia zdravotnej starostlivosti žalovanou 2/, vedenie žalobcu ako práceneschopného, manipulovanie s jeho zdravotnou dokumentáciou, odvolanie informovaného súhlasu žalobcom, ukončenie práceneschopnosti žalobcu sú otázkami zásadného právneho významu, ktoré však nespádajú do rozhodovacej právomoci súdov. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaní 1/ a 2/ žiadali, aby odvolací súd uznesenie Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 7C/52/2013 zo dňa 04. 10. 2016 v I. a II. výroku ako vecne správne potvrdil a III. výrok zmenil tak, že žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia vo výške 100%.

7. V podanej replike (č.l. 415) žalobca uviedol, že so záverom súdu, že prejednávaná vec patrí pod rozhodovaciu právomoc Ministerstva zdravotníctva SR sa nestotožňuje. Zákonné ustanovenia zákona č. 576/2004 Z.z., na ktoré odkazujú žalovaní vo svojom vyjadrení, síce súvisia s týmto konaním, ale nie priamo s nárokmi, ktorých sa žalobca podanou žalobou domáha, nakoľko žalobca opiera podanú žalobu o celkom iné zákoné ustanovenia (napokon súd zmenu žaloby pripustil), čo vzhľadom na rozhodnutie súdu o zastavení konania sa javí minimálne ako nekonzistentné. Rozhodovanie o platnosti dohody o poskytovaní zdravotnej starostlivosti nie je zákonom zverené inému orgánu, nakoľko ani Ministerstvo zdravotníctva SR, ani iný orgán nemá právomoc rozhodovať o platnosti alebo neplatnosti právneho úkonu - táto právomoc je zverená súdu. Žalovaní ani intervenient nepredložili žiaden relevantný argument, ktorý by podporoval záver súdu, že nie je daná jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť. Opomenuli fakt, že podaná žaloba je súčasne žalobou antidiskriminačnou, kde rozhodovanie je zverené súdu, a nie inému orgánu. K tejto skutočnosti však nie je v písomných vyjadreniach ani zmienka, a to zo zrejmych dôvodov - právomoc súdu v tejto veci totiž namietat' nemožno, je daná vyslovene zákonom.

8. Intervenient v zaslanej replike (č.l. 419) poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 28. 11. 2016, na ktorom zotrval.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal uznesenie okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnuté

rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

10. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

13. Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 234 ods. 2 CSP, pričom výstižne a dostatočne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia a vyporiadal sa s rozhodujúcimi skutočnosťami. Odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorým by sa okresný súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijaté právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd.

14. odvolací súd v súvislosti s rozsiahlymi podaniami žalobcu a početnými nárokmi v nich obsiahnutých, poukazuje na to, že súd je povinný vychádzať z obsahu každého podania, a teda je irelevantné, ako napríklad strana svoj úkon nazve, príp. aké pojmy v podaní aj samotnom žalobnom petite použije, súd sa musí oboznámiť predovšetkým s obsahom podania a podľa neho toto podanie posúdiť.

15. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom, že predmetná vec nepatrí do právomoci súdov, právomoc súdov je vylúčená špeciálnym predpisom - zákonom č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti a zákonom 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, konkrétne § 17 ods. 3 písm. b) zákona o zdravotnej starostlivosti.

16. Odvolací súd súhlasí aj s tým, že žalobu (z 22. 04. 2013, prijatú na Okresnom súde Ružomberok 24. 04. 2013) podľa obsahu nebolo možné posúdiť ako správnu žalobu, keďže vo veci zatiaľ správny orgán nevydal žiadne rozhodnutie. Nemožno však hovoriť ani o žalobe na nečinnosť správneho orgánu, nakoľko bola podaná pred tým, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky vôbec rozhodol spor o právomoc medzi súdom a správnym orgánom, a teda že prejednanie a rozhodnutie veci patrí do právomoci Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky (uznesenie NS SR sp. zn. 10Rks/1/2013 z 20.08.2014). Z uvedených dôvodov neprichádzalo do úvahy postúpenie veci správneho súdu. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že civilný súd nie je orgánom ktorý by mal zhojiť (ne)činnosť správneho orgánu, a civilné sporové konanie nie je prostriedkom takejto nápravy. Ako už bolo aj vyššie uvedené prostriedky, ktorými sa možno brániť proti nečinnosti správneho orgánu a za akých podmienok upravuje Správny súdny poriadok.

17. Pokiaľ ide o ďalšie nároky žalobcu týkajúce sa náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, zákona č. 514/2003 Z.z. poskytuje správneho orgánu zákonný priestor pre ich posúdenie a následné rozhodnutie o nich.

18. V prejednávanej veci nemožno opomenúť, že obdobný spor (čo do predmetu a obsahu nárokov, ako aj strán sporu) prebiehal aj na Okresnom súde Topoľčany, ktorý súd vec zastavil a postúpil ju Ministerstvu zdravotníctva práve s poukazom na § 17 Zákona o zdravotnej starostlivosti, a ktoré rozhodnutie potvrdil aj krajský súd. Následne bolo vo veci vydané aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorý s konečnou platnosťou rozhodol kompetenčný konflikt medzi súdom a orgánom štátnej správy.

19. Vyššie uvedené skutočnosti preukazujú dôvodnosť a opodstatnenosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý vec postúpil správnomu orgánu, nakoľko právomoc súdu nie je daná. Odvolací súd postup a následne aj vydané rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a zákonné.

20. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaných 1/ a 2/ do výroku o trovách konania je odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie toho názoru, že zastavenie konania pre nedostatok právomoci súdu v prejednávanej veci konať a rozhodnúť, nemožno považovať za rozhodnutie, ktorým by súd vyslovil, že nárok žalobcu je nedôvodný a teda vidiac v tejto skutočnosti dôvody hodné osobitného zreteľa, procesné zavinenie žalobcu na zastavení konania nepreniesol do jeho povinnosti nahradiť trovy konania žalovaným 1/ a 2/ a intervenientovi.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP a s odkazom na vyššie uvedené dôvody o trovách konania pred súdom prvej inštancie a vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

22. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)